

Cuvântul lui Dumnezeu la Soborul Sfântului Ioan Botezătorul

Pace dumnezeiască așez peste cetatea cuvântului Meu din mijlocul neamului român.

O, și a fost în ziua care a trecut praznicul Bobotezei și Ne-am mângâiat Noi, cei din cer, privind și luând de pe masa de serbare bucurii pentru Mine și pentru sfinți prin tot ceea ce s-a ridicat spre Noi de la voi, fiilor străjeri și lucrători cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu în cetate, în cetatea Mea cu voi.

Acum intru în carte cu Ioan Botezătorul și grăim Noi între voi pe cele de atunci și pe cele de acum apoi, iar Tatăl Ne veghează de sus și-Și alină așteptarea, o, că-I este dor Tatălui de împărăția cerurilor pe pământ cu oamenii, iar Mie Îmi este dor să strălucesc dinăuntrul omului pe pământ și să-i fac pe mulți să iubească așa, și să-Mi urmeze mulți și tot mai mulți cu fericirea în ei, o, că e oastea cerească venită cu Mine la lucru pentru biruința cea deplină asupra diavolului, care are de două mii de ani numele de antichrist, după ce M-a prigonit atunci prin slujitorii care i-au jucat în plac și care aveau scaune înalte ca să fie slăviți de mulți, și ca să nu încapă Domnul pe pământ pe nicăieri cu lucrarea Sa cea din cer, și iată, grăim și în ziua aceasta de lucrarea înnoirii lumii, de sfatul Meu cu Tatăl și cu sfinții, de lucrul Meu cu voi, fiilor purtători de har acum, pentru ca să Mă sprijin pe voi cu așezarea cuvântului Meu pe pământ în vremea aceasta ca să pregătesc cu el lumea cea nouă, nașterea ei din nou, o, fiilor.

Hai să punem pe masă de cuvânt grăirea Noastră, hai, botezătorule al Meu! O, ce frumoasă este acum văzută și înțeleasă lucrarea cea de atunci între oameni a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh! Ce frumoasă și tainic de frumoasă! Le-a spus Tatăl părinților tăi, i-a spus lui Zaharia că te va primi prunc născut și că vei fi mare și că va fi să-Mi netezești și să-Mi pregătești calea și arătarea Mea și vestirea Mea prin duhul proorociei, duh în care Tatăl Dumnezeu te-a îmbrăcat încă mai înainte de zămislire ca să te naști apoi.

O, cine și câți au fost cei care au purtat taina și lucrarea Tatălui pentru venirea ta și a Mea prunci mici prin nașterea Noastră pe pământ? O, câtă împotrivire s-a ridicat din partea mai-marilor templului, căroră Tatăl Nostru nu le-a descoperit venirea Noastră pe pământ, și pe care n-au primit-o, chiar dacă în prooroci era scris să se îplinească și să venim! Ei însă, știind aceasta din proorocii, s-au ridicat potrivnici mari și tari ca să nu lase să se îplinească deplin și să se întindă vestirea aceasta mare și să dăinuie ea peste timp apoi.

O, nu S-a dus Tatăl spre ei, spre mai-marii de atunci ca să le spună lor că Noi vom veni între oameni prunci născuți. O, nici acum n-a bătut Tatăl la nicio ușă ca să întrebe dacă să vină sau nu Dumnezeu și să cuvinteze și să lucreze și să îplinească apoi. Nu s-ar fi învoit ei, după cum s-a și întâmplat împotrivirea lor, căci ei nu-L iubesc pe Dumnezeu, și mai ales nu iubesc să le spună lor Dumnezeu ce să facă. O, nu pentru Dumnezeu și-au făcut ei rost de scaune înalte, ci ca să domnească ei peste oameni și să-și atragă slavă și putere peste mulți. Eu însă am bătut și tot bat la ușa lor ca să intru, și dacă ei nu-Mi deschid, Eu intru și le spun ce am de spus, intru prin ușile închise și arăt împotrivirea lor și le descopăr înaintea oamenilor lucrarea lor potrivnică și străină de Dumnezeu și de oameni, că iată, ei sunt cei potrivnici din vremea aceasta, ca și cei de atunci de pe scaunul lui Moise cărmuitori peste oameni.

Le-am spus și celor de acum două mii de ani, le spun și celor de acum de pe scaune de biserică, le spun că ei au de tată pe diavolul și că de aceea nu-L primesc pe Dumnezeu cu lucrările Sale peste pământ.

O, cine îi așează pe ei mai mari peste oameni? Dacă Eu nu am între ei duhul descoperirilor, duhul proorociei, o, de unde să ia ei să știe voia lui Dumnezeu și cunoașterea omului

pus la slujire de preot? Ei înșiși vor aceasta, și unii pe alții se așează, și toate scaunele lor sunt cumpărate cu bani, și unii altora își vând scaune, unii pe alții se aleg, și tot unii altora își fac vânt să cadă și să ia altul locul pentru alți bani plătiți, iar dacă unul dintre ei nu le-ar face placul și dacă acesta ar da să vrea ca Dumnezeu, acela trebuie să piară prin armele lor nevăzute de oameni, și iată-i, stau în palate, trăiesc în lux, petrec pe furiș mai urât ca lumea și își iau timp liber pentru plăceri. O, unde s-a mai pomenit păstori de turmă care-și iau vacanță și lasă oile pe munte ca să le sfășie lupii?

Iată, nu este pentru Dumnezeu nimeni între ei. Nu poate nimeni să încapă printre ei dacă rămân de partea lui Dumnezeu, iar turma nu știe, nu-și cunoaște soarta cea de azi și cea de mâine, biata de ea, iar dacă îi spune cineva de minciuna cea cu față de biserică, o, nu merge, căci toate sunt bine așezate și toți slujitorii de la altare sunt oameni cu carte învățată, dar merge o vorbă pusă la locul ei și care spune că diavolul este cel mai mare teolog, dar tot diavol rămâne.

O, botezătorule al Meu, o, de unde ai învățat tu carte? Ai fost așa de mare între pământ și cer, așa de mare din partea lui Dumnezeu! Iată, Tatăl Ne-a ridicat pe Noi. N-am încăput între oamenii stăpânirii, și care stau pe scaunele lor, dar nu de aceasta era nevoie de Noi pe pământ și peste lume. Ne trimisese Tatăl, Ne hotărâse mai înainte de a Ne fi născut. Ne-a vestit prin duhul proorociei, dar n-avea cum să Ne primească mai-marii vremii, căci ei huzureau în păcate și plăceri, și nu le-a mirosit bine să fie deranjați, iar pe Noi Ne-a dat la moarte, numai că Eu M-am arătat înviat, și au aflat ei apoi judecata cu care au fost și sunt judecați pentru nimicirea celor drepti de pe pământ în toate vremile, și iată, nu au ei nici un fel de slujire pentru Dumnezeu prin ceea ce aleg să facă și să fie, și vai celor ce cad cu pașii vieții lor în această amestecătură vopsită pe deasupra cu nume sfânt!

Așadar, nu sunt cei aleși de oameni, nu aceia sunt slujitori pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ. Casa în care nu este duhul proorociei și lucrarea sfințeniei, nu este casa lui Dumnezeu, nu lucrează pentru oameni și pentru Dumnezeu, și se vede bine aceasta, decât numai dacă nu vrei să vezi.

O, e lumea căzută sub neștiință și nu este cine să strige la ea să se deștepte și să-și caute salvarea, să caute pe Dumnezeu și să-L găsească apoi. Eu, Domnul, nu locuiesc decât întru smerenie. Nu este din lumea aceasta partea Mea și lucrarea Mea. Iată-Mă cu cei ce Mă iubesc, ei ies din lume și nu se încântă cu slava cea trecătoare! Am lăsat strigare prin prooroci și am spus: *«Ieșiți din lume, poporul Meu! Vinul lumii e fărădelegea și plata ei apoi»*.

Așadar, botezătorule al Meu, am venit de la Tatăl trimiși când am venit născuți cu trupul pe pământ, iar lumea nu Ne-a cunoscut, căci lumea are de tată pe diavolul, ca și cei ce o rătăcesc pe ea de pe calea vieții.

Iată, lipsește Cel Care cârmuiește de la Dumnezeu, lipsește de pe pământ duhul proorociei, Duhul lui Dumnezeu lucrător din cer pe pământ pentru cârmuirea oamenilor și a faptelor lor bune sau rele, și de aceea Eu vin pe pământ cuvânt, și de aceea aleg cu cine să-Mi fac lucrarea pentru care Tatăl iarăși, o, iarăși Mă trimite între oameni.

— *O, Doamne, o, dulce îmi erai când veneai la mine și-mi vorbeai mult, mult, și nu-mi spuneai cine ești, dar erai Păstorul meu, Doamne, erai trimis de Tatăl.*

Eram cel eliberat de orice îndeletnicire de pe pământ. Nu aveam grijă de cele pentru mine, pentru viața trupului. Mâncam ce-mi dădea Dumnezeu, mă îmbrăcam cu ce-mi dădea Dumnezeu, mă hrăneam cu ce îmi dădea Dumnezeu, și de aceea eram liberat de griji, și de aceea aveam vremea toată pentru Tine când mă căutai ca să petrecem împreună clipe sfinte, lucrare cerească, lucrarea Tatălui de peste noi.

Umblai mai mult singur, Doamne, chiar și după ce Ți-ai ales din lume apostolii, pe care îi luai greu dintru ale lor ca să mai stea și cu Tine, ca să nu fii pe pământ singur, atât de singur dacă ai venit din cer la oameni. Mai mult singur stăteai, doar pe ei îi aveai, pe uce-

nicii aleși dintre oameni, dar ei aveau ale lor, și nu Te puteau ajuta dacă nu-i aveai tot timpul cu Tine.

O, așa și azi ești, Doamne, ești peste tot, și ești singur. Nu stă creștinul în slujba Ta, în multul Tău lucru pe pământ acum, căci el are ale lui, iar Tu suspini după dragoste. O, nu-i place omului cu Dumnezeu tot timpul. Lui îi place să facă Dumnezeu ca el, iar altfel el nu Te iubește mai mult, Doamne.

Acum Ți-ai făcut loc pus deoparte și ai așezat cetate de piatră în mijlocul oamenilor și adăpostești în ea pe cei care-Ți fac primirea în vremea aceasta când vii pe pământ cuvânt și-Ți pregătești cu el calea și ziua biruinței depline peste lume, peste duhul lumii și peste stăpânitorul acestui veac, Doamne.

Stau sfinții cerului privind cu nădejde mare lucrarea Ta pe pământ și puterea cuvântului cu care lucrezi, și rodul care crește odată cu mersul Tău, Doamne. Vii cu sfinții în cetate și stăm deasupra în nor, și nu sunt morți cei vii, o, Doamne. Sfinții Tăi sunt vii ca și Tine și lucrează ei în oaste cerească atât cât nu se suie la mintea omenească, și e mulțime de oaste în lupta cea pentru biruința Ta, care vine, Doamne.

Frumoasă a fost lucrarea Ta cea de acum două mii de ani, și multă, multă a rămas necunoscută de atunci și până azi, căci multă a fost ea, și n-a fost condei îndeajuns s-o așeze și să rămână ea între oameni, iar oamenii au sortat-o până ce a rămas ceea ce a rămas din ea pentru mărturisirea Ta despre Tine și despre noi, cei din vremea Ta de partea Ta, și despre cei potrivnici Ție atunci Doamne. O, nu este cunoscută nici păstoria Ta peste mine, și ce frumoasă a fost, ce taine au îmbrăcat-o pe ea!

Multă Ți-a fost lucrarea cea tainică, Doamne! Ai fost Cel tainic, ai fost Cel singur fără de păcat, Te purtai peste tot cu pas sau fără pas, atât cât puteau să înțeleagă cei ce Te însoțeau uneori, sau cei mai mulți care Îți urmăreau Ființa pe unde Te purtai și alinau în popor durerile atât de multe de peste oameni, și care Îți mărturiseau iubirea.

O, mulți Îți citesc pașii și lucrarea Ta cea de atunci, dar dragostea de Dumnezeu e mică în ei, e mică din pricina dragostei de sine care-i ține sub grea robie pe mulți și peste tot, și nu se desprind dintre ei să dorească să fie ca Tine, să se facă fii ai lui Dumnezeu, care să nu se mai gândească la ei, ci numai la Tine, Doamne, și numai cu Tine tot timpul, ca și mine atunci. O, numai eu, numai eu între cei ce s-au ales pentru Tine, numai eu am fost liber de mine pentru Tine cu tot întregul meu, căci așa a fost împărțit de Tatăl pentru mine, Doamne.

Am stat în ziua de Bobotează, am stat privind la ei, la cei de azi ai Tăi în cetatea Ta cu ei. Le-aș da ceva, pe lângă tot ce au ei cu Tine și prin Tine. Le-aș da puterea nădejzii sfinte mai tare pentru toate rugăciunile primite de la ei spre Tine, Doamne, căci numai credința aduce împlinirea, care vine venind.

O, nu este o mai mare și o mai cu putere rugăciune ca și aceea pentru cei plecați de pe pământ, pentru care ei Îți cer învierea cea deplină, zi de zi Îți cer aceasta pentru cei adormiți, care așteaptă pentru ei salvarea.

Apoi, cea mai dulce rugăciune cu grai, este aceea una, și care spune: facă-se, Doamne, voia Ta. Cel mai dulce grai de rugăciune rămâne acest cuvânt, pe care fiii lui Dumnezeu îl învață de la Tine pentru rugăciunea lor. Toate vin de la Tine, numai să fie cei care Îți cer împărăția Ta și voia Ta ca și în cer pe pământ cu ei, și apoi pâinea, și apoi iertarea păcatelor lor și paza de vrăjmași, toate cu credință întreagă pentru împlinirea lor. Mulțumirea lor să fie doar aceea că ești cu ei, că-i veghezi și că le dai din cer ca să Te poată da ei celor ce pot să Te dorească și să Te urmeze apoi, o, Doamne.

O, am sta cu ei tot timpul grăind, dar măsura este la Tine, și mă aplec cu bucuria cea de azi, de care am avut parte din partea Ta, și-Ți mulțumesc, și-Ți mulțumesc, o, Doamne. Amin.

— O, nașule al Meu de botez, cel dat de Tatăl mai înainte de a Ne naște Noi între oameni, o, sunt fericit că le-am grăit Noi lor, și ești și tu fericit ca și Mine acum. Părtășia cu Dumnezeu e cea mai sfântă pentru om, o, și de-am putea să-i facem pe tot mai mulți să simtă cu dor această mângâiere și bogăție sufletească și veșnică pentru om apoi, căci ce frumos le-am amintit Noi acum de părtășia Noastră împreună în vremea aceea când Ne întâlneam și Ne hrăneam cu Dumnezeu unul pe altul pe o vreme atât de grea pentru lumina cea de sus pe pământ!

Fiilor, fiilor din cetate, iubirea cuvântului Meu de azi, stând în grai cu Ioan, v-o dăruiesc și vouă, ca să vă încălziți pentru dragostea părtășiiilor sfinte, plină de amintirile celor din cer, și iarăși, plină de amintirile Mele din mijlocul poporului cu care am petrecut pe pământ în cei șaptezeci de ani de cuvânt, de când duhul proorociei, grăirea lui Dumnezeu prin cuvântul Meu, botează pământul român și neamul de pe el și-și scrie amintirile lăsate prin vreme cu cei cu care am petrecut și petrec, și pe care i-am scris și îi scriu în cartea amintirilor sfinte, fiilor.

O, vă las acum sub liniștea clipelor sfinte, care-și lasă urmele între voi, și pe care voi acum le depănați ca și cei din cer, după fiecare petrecere sfântă dintre voi și Dumnezeu, dintre Dumnezeu și voi pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

07/20-01-2024